

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **C. V. alias L. V.** zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátem AK Hradec Králové, U Soudu 388, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2011, čj. OAM-129/ZA-ZA06-PA03-2011, **t a k t o :**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 3. 10. 2011 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě žalobce namítal, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, dále pak § 50, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí tak

není přesvědčivé a nepřihlédl ku všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Sporoval i dodržení ust. § 52 v tom směru, že nebyly provedeny důkazy, potřebné ke zjištění stavu věci a § 68, neboť správní orgán ve svém odůvodnění dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný pochybil, když nezkoumal jeho příslušnost k určité sociální skupině, tj. podnikatelům na Ukrajině, kteří musejí čelit pronásledování ze strany mafie, tedy soukromými osobami, před kterými státní orgány nejsou schopny zabezpečit ochranu žadatele. Několikrát se pokusil kontaktovat státní orgány, které mu však ochranu neposkytly. Obával se o život, nechtěl se proto obracet na soud, ten by nebyl schopen mu zajistit ochranu, řízení by bylo zdoluhavé a hrozilo by mu během něho pronásledování. Správní orgán nezjistil, zda by byly státní orgány schopny zabezpečit jeho ochranu během řízení před soudem či ombudsmanem. S poukazem na hodnocení situace žalovaným v rozhodnutí uvádí, že byl dlouhodobě vystaven pronásledování a to, že nebyl schopen zabezpečit svoji ochranu nemůže vést k závěru, že se jednalo o jeho pochybení. Je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, jeho matka i otec žijí v ČR, sám zde dlouhodobě pobývá, má na zdejším území manželku a od 20. 10. 2011 též dceru. Manželka má v ČR uděleno povolení k trvalému pobytu, přestěhování se na Ukrajinu s malým dítětem je pro ni nemožné. V případě, že by byl žalobce nucen k vycestování, mohl by na velvyslanectví následně po uplynutí správního vyhoštění požádat na zastupitelském úřadě o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Dle zákona o pobytu cizinců musí správní orgán rozhodnout o této žádosti ve lhůtě 270 dnů, přičemž se pravidelně stává, že k vydání rozhodnutí v této lhůtě nedojde. Pro žalobce by to znamenalo odloučení od své rodiny po dobu alespoň jednoho roku, což je nepochybně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, tedy porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ze strany ČR. Správní orgán též musí přihlídnout k zájmům dítěte, přičemž je nepochybně v zájmu dítěte umožnění kontaktu se svým otcem. Žalovaný si měl opatřit informace ohledně působení mafie na území Ukrajiny a o možnostech obrátit se o poskytnutí ochrany na státní orgány. Žádost žalobce byla posouzena jako účelová z důvodu legalizace pobytu proto, že o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po příjezdu do ČR, on zde měl však povolený pobyt, proto se neobával, že bude muset odjet na Ukrajinu, kde by mu hrozilo pronásledování, či se tam vrátit a dlouhodobě pobývat. Pokusil se vrátit, situace se však nezlepšila a byl nucen zem původu z důvodu pronásledování opět opustit. Žalobce se obával zabití z důvodu toho, že nebyl schopen platit mafii výpalné, v tomto případě odkazuje na kvalifikační směrnici Rady 2004/83/EC, podle níž se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti a také popravy, kterou zákon o azylu sice neupravuje, jedná se však o usmrcení bez předchozího řízení. Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 15. 2. 2012 vyplývá, že žalovaný s námitkami žalobce nesouhlasí, své rozhodnutí považuje za zákonné. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce, použité informace o zemi

původu, žalobcovy výpovědi, s tím, že v řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání svého rozhodnutí. Ze všech provedených důkazů plyne, že jím učiněné závěry jsou správné a v souladu se zákonnými normami. Od r. 1997 žalobce střídavě pobýval na Ukrajině a v ČR, od r. 2001 byl v ČR na pozvání svého otce a měl pracovní vízum. Oba rodiče žalobce mají v ČR trvalý pobyt. Na Ukrajině žalobce dva roky podnikal, v ČR podniká 9 let. Vlast opustil 25. 7. 2010 z důvodů obavy o život, tamní mafie po něm požadovala finanční prostředky, aby mohl podnikat. Tuto skutečnost oznámil písemně na obvodní policii na Ukrajině – „účastkovému“ policistovi poprvé v březnu 2009, ale dle jeho slov se vždy podání ztratila. Obrátil se proto na zástupce policejního oddělení ve Svaljavě, ten však též nic nevyřešil. V doplňujícím pohovoru dne 26. 9. 2011 pak žalobce uvedl, že se na nadřízený orgán policie či na inspekci se svými problémy neobrátil, ani na jiné instituce – soudy, nevládní organizace či ombudsmana, které na Ukrajině působí. Zde žalovaný odkazuje na informaci MZV ČR čj. 129874/2010-LP TP z 19. 1. 2010, která je nedílnou součástí spisu, dle níž je možné na Ukrajině využít k ochraně svých práv prostředků, daných ukrajinským zákonodárstvím v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, žalobce však takové možnosti nevyužil a vzniklou situaci řešil po svém, odchodem z vlasti. V průběhu správního řízení pak uvedl, že vycestoval, protože ho na Ukrajině „nic nedrželo“, vycestoval na svůj platný cestovní pas a bez problémů se tam i vracel v průběhu zdejšího pobytu. Při hodnocení věci vycházel žalovaný především z vlastních sdělení žalobce, že důvodem odchodu z vlasti byla obava o život ze strany mafiánských klanů na Ukrajině. Zde chce žít se svojí rodinou – v současné době manželkou a dítětem. V ČR měl dlouhodobý pobyt, ten si chtěl prodloužit přes prostředníka, kterému dal 15 tisíc korun, ten však nic nezařídil. Žalobce sám uvedl, že o mezinárodní ochranu nežádal ihned, neboť k tomu neměl důvod, jelikož zde měl dlouhodobý pobyt, o azyl požádal až tehdy, kdy nebyl pobyt prodloužen, byl zadržen cizineckou policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Z uvedených skutečností je zřejmá účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a snaha o legalizaci pobytu v ČR poté, co nebylo žalobci prodlouženo vízum. Pokud by potíže v zemi původu byly reálné a žalobce by hledal v ČR ochranu, požádal by o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po svém příjezdu na zdejší území a nikoliv až za situace, kdy mu nebylo prodlouženo vízum. Námitku o nezkoumání příslušnosti žalobce k určité sociální skupině podnikatelů na Ukrajině shledává žalovaný irrelevantní, pojem sociální skupina není v azylovém zákoně definován, z dosavadní judikatury NSS pak plyne, že sociální skupinou ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu se rozumí skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň tak vnímá. Tato charakteristika má povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob. Riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří – rozsudek NSS čj. 5 Azs 63/2004-60 ze dne 9. 8. 2006. Aby bylo možno určitou skupinu osob vnímat jako sociální skupiny v azylově relevantním smyslu, je třeba, aby motivujícím důvodem pronásledování byla právě příslušnost k této skupině. Žalovaný nezpochybňuje, že určité vrstvy podnikatelů na

Ukrajíně jsou vystaveny nátlaku ze strany organizovaného zločinu, včetně fyzického násilí, jedinou motivací takového chování je však materiální obohacení těchto zločineckých struktur, podnikatelé proto nejsou pronásledováni pro svou příslušnost k uvedenému stavu, nýbrž proto, že potenciálně mohou disponovat hmotnými statky, o které je tyto struktury hodlají připravit. V daném případě tak nelze hovořit o sociální skupině podnikatelů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť zde nejsou pronásledováni z důvodu příslušnosti k tomuto stavu. K námitkám žalobce o splnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu žalovaný zdůrazňuje, že opakovaně zmiňoval snahu vyhnout se zejména špatné ekonomické situaci, která mu vznikla v důsledku problémů s podnikáním a dluhem vůči mafii, jenž nezaplatil dle jejího požadavku. Odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 22/2004 z 10. 3. 2004 a 4 Azs 160/2004 z 13. 9. 2004 řešící mj., že skutečnost, že žalobce má obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu, tím spíše za situace, kdy politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti nebyly v řízení o udělení azylu vyvráceny. Osobní situace žalobce byla řádně zjištěna i posouzena, azyl z důvodů humanitárních je institutem zcela výjimečným, nelze jím řešit získání povolení k pobytu v ČR. Žalobce se do situace, kdy nebylo možné prodloužit jeho vízum, dostal vlastní chybou – zde odkaz na rozsudek NSS čj. 7 Azs 117/2004 z 18. 11. 2004 o mimořádnosti institutu azylu. Jeho účelem je poskytnout ochranu tomu, kdo ve státě svého státního občanství cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů, stanovených zákonem, toto však není případ žalobce. Co do neudělení doplňkové ochrany a případného nebezpečí, vyplývajícího pro žalobce v případě návratu žalovaný odkazuje na své rozhodnutí, nebezpečí vážné újmy shledáno nebylo. Argumentace nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života v případě žalobce relevantní shledána nebyla, dle judikatury NSS v takovém případě nelze bez dalšího trvat na výběru země, kde toto právo hodlá žadatel uplatňovat – viz rozhodnutí např. 2 Azs 8/2011 ze dne 8. 6. 2011. Z citovaných důvodů navrhl žalovaný správní orgán zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 4. 2011, uvedl, že je občan Ukrajiny, téže národnosti, jeho rodiče žijí v České republice a mají zde trvalý pobyt. Je svobodný, v ČR žije i jeho družka a syn. Do 25. 7. 2010 žalobce žil ve Svaljavě na Ukrajině, od r. 2001 žil v ČR na základě pozvání otce a pracovního víza, střídavě s Ukrajinou. Od července 2010 žije v ČR. Nikdy nebyl politicky organizován, je pravoslavného vyznání, má VŠ vzdělání, odbornost ekonomika –právo. Žadatel podnikal dva roky v zemi původu, v ČR devět let. Z vlasti žadatel odjel ze strachu o život, neboť na Ukrajině podnikal se dřevem, musel odvádět nejen daně, ale i finanční částku mafii, aby mohl podnikat. Poslední dobou ovšem mafii neplatil, protože neměl z čeho. Hlásil to i na policii, ta je však tak zkorumpovaná, že mu nepomohla. Mafie mu od té doby vyhrožovala, dostal lhůtu pro zaplacení dluhu, na nic nečekal a odjel. Vrátit se nechce, má strach o život, zde má rodinu. Na Ukrajině nemá nic, nemá tam ani kde bydlet. V rámci pohovoru **dne 6. 5. 2011** žalobce uvedl, že si vzal za dob studií příjmení matky za svobodna, nechtěl nastoupit na vojenskou službu, vyřízení trvalo asi 3 měsíce, již si nepamatuje, jaký

závažný důvod pro toto uvedl. Vlast opustil minulý rok v červenci, odjel s kamarádem autem. Dříve v ČR žil, podnikal jako živnostník v oboru stavebních prací, jeho cílem bylo odejít z Ukrajiny co nejdříve, měl strach o život. Na Ukrajině ho nic nedrželo, rodiče žijí v ČR, otec přijel do ČR v r. 1993, žalobce asi v r. 1996. V r. 2010 chtěl odjet do ČR za rodinou a přítelkyní, která byla těhotná. Žalobce popsal dosavadní život tak, že na Ukrajině studoval střední školu ekonomického směru ve Svaljavě, poté nastoupil v Kyjevě na fakultu ekonomiky a práva, kterou dokončil v r. 2008, školu studoval dálkově, neboť v té době pobýval střídavě na Ukrajině a v ČR. Při podnikání organizoval práce, když bylo potřeba, pracoval i sám. Po dokončení školy začal na Ukrajině obchodovat se dřevem, nakupoval ho a vyráběl palety, prodával i palivové dříví, do zahraničí přes prostředníka, větší firmu. Potíže začaly kvůli ekonomické krizi, snížila se poptávka a velké firmy se snažily zlikvidovat ty menší. Žalobce se dostal téměř do mínusu, během obchodování musel průběžně platit mafii, měsíčně asi 6 tisíc korun. V ekonomických potížích nemohl platit dělníky či poplatky mafii, snažil se firmu zachránit, sháněl i malé zakázky, europalety prodával spíše do ČR, na Ukrajině se prodává spíš palivové dříví. Mafie stále požadovala peníze, musel si půjčit od známého, tyto peníze jim dával. Mafie si zjistila jeho rodinné poměry a začala mu vyhrožovat. Žádná objasnění je nezajímala, žalobce se obrátil na policii, poprvé asi v březnu 2009 na obvodního policistu, písemně několikrát, ale podání se „ztratila“, myslí si, že policie je zkorumpovaná, asi to bylo za peníze. Na jaře 2009 odjel do ČR na delší dobu, pobýval tu několik měsíců, na Ukrajině mu pomáhal kamarád a prakticky firmu odsud řídil po telefonu. Když se vrátil, podnikat už nešlo, chtěl firmu ukončit, to bylo v květnu 2010, pobyl tam dva měsíce a podařilo se mu činnost firmy skončit. Nechtěl se moc ukazovat, mafiáni mu stále vyhrožovali. Obrátil se na zástupce policejního oddělení ve Svaljavě, řekl, že se vše šetří a aby znovu podal oznámení na obvodě. Jenže mafiáni o jeho oznámeních věděli a řekli, že se stejně ničeho nedomůže. Byli z Mukačeva. Sháněl peníze, aby jim mohl zaplatit alespoň něco, ale nechtěl ohrozit matku, která se léčila na Ukrajině s komplikovanou zlomeninou nohy a do ČR přijela až koncem roku, proto nechal na Ukrajině auto a odjel s kamarádem, jehož auto neznali. Je přesvědčen, že pokud člověk nemá peníze, nemá na Ukrajině cenu si na policii stěžovat. Mafii dluží v přepočtu asi 60 tisíc Kč. Přítelkyni si nemohl vzít, neměl všechny potřebné doklady a nemůže si pro ně dojet, bojí se. Měl dlouhodobý pobyt, prostředník mu slíbil prodloužení pobytu, ale vzal si 15 tisíc a nic nezařídil, dostal výjezdní vízum na 25 dní. Přítelkyně je z Moldávie, má v ČR trvalý pobyt. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, matka byt prodala, prakticky všichni příbuzní žijí v ČR. O možnosti mezinárodní ochrany věděl dávno, nechce se vrátit, bojí se a nenechá zde ženu a dítě. **Dne 26. 9. 2011** žalobce vypověděl, že oznámení obvodnímu policistovi podal asi třikrát, v průběhu r. 2009 a 2010. Na inspekci či jiné orgány se neobracel, mafiáni tvrdili, že mají vše pod kontrolou, takže se bál. Nyní je ženatý, manželka se jmenuje M. T., je státní příslušník Ukrajiny, bydlí spolu na X, je nyní těhotná, má zde trvalé bydliště. Žalobce má ještě přítelkyni I. T., ta je státní občankou Moldávie, je i s jeho synem Denisem Trofim nyní v Moldavsku, ale žalobce s nimi udržuje kontakt. Rodiče žijí v X, matka občas jezdí na Ukrajinu. Téhož dne byl žalobce seznámen s podkladovými zprávami o situaci na Ukrajině, které

žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu. Ve správním spisu se nachází dále i oddací list žalobce s M. C. ze dne X a rodný list P. C.. Rovněž je zde Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, vydané správním orgánem dne 11. 4. 2011, čj. KRPA-22576/ČJ-2011-000022, ev. č. ZS16007, z něhož plyne, že ve věci žalobce nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců ve věci žalobce (s místem hlášeného pobytu – Ukrajina). Mj. je obsahem tohoto stanoviska odkaz na výpověď žalobce, učiněnou v rámci řízení o správním vyhoštění to, že nechce opustit svoji družku a syna, chce žít s rodinou v ČR, jinou překážku případného vycestování neuvedl.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobce v žalobě namítal porušení ust. §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, neboť dle jeho přesvědčení žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neopatřil si nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí, nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy a nepřihlédl pečlivě ku všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo. Též neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaný měl zkoumat příslušnost žalobce k sociální skupině podnikatelů na Ukrajině, kteří čelí pronásledování ze strany soukromých osob – mafie a to za situace, kdy státní orgány nejsou schopny zabezpečit ochranu. Dále pak by případné odloučení žalobce od rodiny v případě jeho vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Udělení ochrany dle § 14 a) zákona o azylu se pak žalobce dovolává z toho důvodu, že se obává zabití ze strany mafie z důvodu neplacení výpalného a tím by došlo k jeho popravě.

S uvedenými námitkami soud po přezkoumání věci nemohl souhlasit. Soud je předně přesvědčen, že žalovaný v řádném správním řízení provedl s žalobcem pohovory, během nichž zjistil všechny skutečnosti, které žalobce hodlal uvést, dne 26. 9. 2011 byl žalobce seznámen s podklady, které si správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace žalobce v zemi původu s ohledem na jím uváděné skutečnosti a žalobce se vyjádřil k tamnímu popisu možností získání nového pasu a lhůtám tam uvedeným, mj. sdělil, že by musel čekat asi 30 dní na vyřízení změny

příjmení, pak asi týden až dva na vyřízení vnitřního pasu a poté by mu vyřídili cestovní pas, na závěr konstatoval, že to je všechno.. Evidentně tedy žalobce nenavrhoval provedení jakýchkoliv dalších důkazů. Informace, z nichž žalovaný čerpal, jsou pak i citovány na str. 5 a 7 napadeného rozhodnutí. V uvedeném rozsahu (str. 5 – 7) žalovaný seriózně argumentuje, proč nelze v případě žalobce dospět k závěru o azylově relevantním pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu v souvislosti s jím uváděnými problémy mafie, která mu vyhrožovala, pokud nebude platit výpalné. Jednak soud uvádí, že po pečlivém prostudování žalobcovy výpovědi nelze dospět k závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti jsou zcela věrohodné, nezmínil se ani jednou, že by se s uvedenými osobami skutečně setkal, že by jejich výhrůžky byly např. realizovány na jiných osobách, které znal. Nejedná se tak v jeho případě ani o azylově relevantní důvod, ani o tíži výhrůžek, čemuž svědčí i skutečnost, že, jak správně žalovaný uvádí, v řízení o správním vyhoštění, kde je zejména sledováno případné nebezpečí, které by mohlo účastníkovi hrozit v případě vycestování z ČR, se o takové skutečnosti vůbec nezmínil. Za dané situace je zcela nelogický požadavek, aby po provedeném správním řízení, jak popsáno shora, zkoumal správní orgán příslušnost žalobce k sociální skupině podnikatelů na Ukrajině, kteří jsou vydíráni mafií, která žádá výpalné. Soud se zcela přiklání k závěru žalovaného, že obavy žalovaného jsou pouze v rovině spekulací vyplývajících z obecné situace na Ukrajině. S vývody žalovaného soud souhlasí a je přesvědčen, že závěr o účelovosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je správný. Je nepochybné, že žalobce několik let cestoval z Ukrajiny do ČR, v obou zemích podnikal, poté, co krize na Ukrajině způsobila ekonomické potíže v jeho obchodování se dřevem, přesídlil do ČR a založil zde rodinu, má zde i příbuzné. Dlouhé období zde pobýval legálně, poté, co se mu prostřednictvím třetí osoby nepodařilo prodloužit zdejší vízum, pobýval zde nelegálně a o mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Jeho údaje o hrozbách mafie nejsou konkrétní a nelze z nich v žádném případě vyvodit azylově relevantní tíhu pronásledování či obav z něho. Zde pak soud odkazuje např. na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009 čj. 48 Az 116/2008 – dospěje-li soud k závěru, že žalobce účelově tvrdí důvody pro udělení azylu, mají s přihlédnutím ku všem okolnostem případu týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a) zákona o azylu. V dalším pak soud plně odkazuje na bohatou judikaturu NSS, týkající se relevantnosti výhrůžek soukromých osob, spec. mafie na Ukrajině, snažící se o vymáhání výpalného vůči podnikatelům, jako např. rozhodnutí 3 Azs 22/2004 ze dne 11. 3. 2004, 6 Azs 45/2003 ze dne 18. 12. 2003, 4 Azs 26/2003 ze dne 27. 11. 2003, 4 Azs 23/2003 ze dne 31. 10. 2003, 4 Azs 7/2003 ze dne 27. 8. 2003 či 4 Azs 5/2003 z 27. 8. 2003, příp. podobně 4 Azs 38/2003 ze dne 18. 12. 2003. Z uvedeného, dle přesvědčení soudu, nelze vyvodit závěr o tom, že v případě žalobce by docházelo k azylově relevantnímu pronásledování jeho osoby mafií, neboť se jednalo, pokud uváděl pravdu, pouze o telefonické výhrůžky, směřující k tomu, aby odvedl určitou částku ze svého podnikání soukromým osobám za účelem obohacení, což pod jednotlivé důvody ust. § 12 zákona o azylu podřadit nelze. K námitce žalobce o porušení čl. 8 Úmluvy v souvislosti s tím, že by případným vycestováním z ČR byl nepřiměřeně ohrožován jeho soukromý a rodinný

život soud konstatuje, že na počátku správního řízení žalobce uváděl, že zde má družku a syna, později se družka se synem navrátila do Moldávie, v současné době je ženatý a s manželkou má dceru. V tomto směru však rozhodně nemohl soud spatřit žalobcem namítanou tíži porušení čl. 8 Úmluvy, i tato problematika již byla opakovaně soudy ČR řešena, např. Krajským soudem v Praze dne 22. 8. 2008 pod sp. zn. 48 Az 70/2008, kdy soud uzavřel, že vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky ČR či porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem, např. úpravou pobytu v ČR dle zákona o pobytu cizinců. Podobně se cit. problémem zabývá např. rozhodnutí NSS ze dne 8. 4. 2004 pod sp. zn. 4 Azs 47/2004. K další námitce žalobce, kdy uváděl, že správní orgán nezkoumal, zda žalobce v obavách ze zabití mafií není pro případ návratu ohrožen popravou, tedy vážnou újmou ve smyslu kvalifikační směrnice Rady 2004/83/EC soud konstatuje, že nepřehlédl rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2009 sp. zn. 5 Azs 40/2009, a jeho odkaz na čl. 15 cit. směrnice, nicméně soud neshledal žádnou relevantní skutečnost, která by ze strany žalobce správní orgán v průběhu řízení měla k cit. argumentaci vést, tak, jak shora soud hodnotí žalobcem uváděné skutečnosti z průběhu správního řízení. Na základě všech uvedených skutečností je soud přesvědčen, že žalobcovy námitky nemohl shledat důvodnými, rozhodl proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. září 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně